

Valuri de culoare

Larisa-Maria DINU
Clasa a VI-a C
Școala Nr. 22 „Mircea Eliade” Craiova

Verde crud. Nuanța pe care o aveau pereții sufletului ei, îmbrăcați mult prea gros în reflexii și dorințe pentru o zi însorită de primăvară. Îngrămădite în căldura radiantă a zâmbetului ei, pe crengile aparent lipsite de viață ale unui copac începuseră să se îngheșuie câteva picături de culoare. Le încălzea la pieptul său și le încuraja zi de zi să-și scoată căpșorul pe care-l protejau mânuțele delicate de gerul indiferenței.

Cenușiu translucid. Picăturile de ploaie inundau îmbrăcămintea unui stejar acoperit de un cearșaf de mușchi care se împingeau tot mai mult unul în altul. Îi spălau culorile abia pictate, dar îi curățau răceala de pe ramurile răsucite ca niște ciorchini. Un duș rece întindea nuanțele tot mai mult în jurul ei. Un fel de epidemie de culoare, care se răspândea tot mai mult cu fiecare picur.

Își flutură mâna firavă peste cer, lăsând voalul transparent ce se înfășurase în jurul brațului să fie umflat de aerul proaspăt. Întinderea de un albastru calm se liniști brusc, iar țâșnitoarea rămase imediat fără niciun strop de umezeală.

Păși grațios printre marginile cârpite cu un material alb, care servea drept petic pentru câteva alei și ajunse în fața unui lăstar verde, aproape inobservabil. Sub pașii ei de dans, aleea se uscă parțial, iar o căldură venită de nicăieri umplu pentru câteva clipe atmosfera rece. Se aplecă ușor spre el și își poziționă degetele la numai câțiva centimetri de căpșorul firav al florii, acoperit cu o scufie de un alb pur. Fiița încă adormită căscă zgomotos, iar domnița o privi cu ochii săi de peruzea pe care îi adăposteau niște crenguțe subțiri și dese, de un negru tăciune.

Îi șopti câteva cuvinte, iar floarea își întinse frunzele de o parte și de alta a corpului, ca și când s-ar întinde după o perioadă în care a dormit continuu. Își ridică fruntea, apoi se clătină de câteva ori mândră. Domnița încă o privea intens, fără să facă nici o mișcare. Zâmbi părintesc după care își îndoi grațios mâna și șterse fruntea ușor prăfuită a Ghiocelului. Îi aruncă o ultimă privire, apoi se întoarse ușor la dreapta, lăsându-și volănașele de la rochia albă să se agite ușor în bătaia vântului calduț. O șuviță din părul mățos i se dădu pe spate, iar fața perfectă se eliberă. Pășea liniștită pe alei, fără să se observe măcar că ar atinge pământul. Își ridică un deget și începu să contureze în aer câteva idei. Brusc, câteva petale palide se aprinseră tot mai mult, iar bulbul se deschise ușor, ca și cum ar verifica dacă era în siguranță. Culorile se accentuară peste tot, iar copacii palizi părură că sunt însuflețiți din nou. O singură adiere a fost suficientă pentru a mișca talia firavelor făpturi, iar un surâs melodios deveni sunetul de fundal.

Stacojiu. În drumul său prin liniștea care ar fi ținut în urechile oricărei persoane, rochia sa albă căpătă o culoare stacojie, care din volănaș în volănaș se dilua tot mai mult. Buzele ei palide se aprinseră și ele, contrastând cu tenul alb.

Mai făcu câțiva pași, după care își întoarse capul spre ceea ce lăsase în urmă. Un peisaj peste care nici cel mai priceput pictor nu ar fi putut îmbina atât de natural fiecare nuanță. Își răsuci mâna, după care începu să se înalțe către ramurile subțiri ale copacilor.

Lumină. Erau razele care treceau prin propriu-i corp, materializându-și căldura asupra foii cândva albe și lipsite de viață, ale cărei culori se uscaseră pe șevaletul ei. Puteai privi prin domniță și nimic altceva. Curând, din corpul ei nu rămăsese decât o bucată semitransparentă a voalului care se transformă imediat într-o pală de vânt. Dispăruse, lăsându-și lucrarea sub un nume anonim, care probabil va stârni interesul colecționarilor.

Odată materializată o idee, aceasta începe ușor, ușor să simtă viața cum curge prin nuanțele alese ale propriei ființe, iar creația începe să se dezvolte, să continue munca autorului, să-i promoveze viziunea asupra acelei picături de viață pe care i-o injectase în culoare.

Timpul. Este prea lent pentru cei care așteaptă și prea rapid pentru cei care se grăbesc. O dorință de nestăpânit cuprinde sufletul oricărei ființe vii, iar timpul nu ajunge să fie văzut decât asemeni unei măsuri. Sentimentele însoțesc timpul, se schimbă, iar uneori nu se mai întorc.

Căldură. A întors de curând o clepsidră al cărei nisip va fierbe timp de câteva luni. O studiază din priviri, după care își lipește cu atenție mâna sa lungă cu degete de pianist. Simte cum căldura din interior crește mai rapid decât valurile de magmă care se izbesc de craterul unui vulcan gata să erupă.

Ireal. Aruncă o privire casei în care s-a adăpostit o perioadă de timp încă nedefinită și inspiră încă o dată aerul înmiresmat al încăperii. Deschide ușor petala de înălțimi impresionante și pășește prin aerul înfierbântat ca și cum intrarea s-ar fi continuat cu o alee. Închise ochii de culoarea topazului, după care corpul ei începu să se înalțe din ce în ce mai mult, până ajunse la dimensiunile unui om normal.

Chihlimbar. Purta o rochiță veselă care îi cădea în câteva volănașe semitransparente până la glezne. Fără bretele, rochița subțire îi lăsa la vedere umerii micuți, ușor bronzăți. Din părul des îi venea un voal transparent de culoarea chihlimbarului care flutura la cea mai mică mișcare a ei.

Zâmbi inocent, după care corpul i se înălța tot mai sus, în direcția soarelui. Își întinse brațele spre el și închise ochii încadrați de câteva șuvițe de păr, ca și cum ar fi cuprins o minge oarecare de lumina între palmele amorțite, care nu simt nici o durere. Acesta se dezlănțui în mii de cioburi de foc, care înjunghiară peisajul liniștitor, presărat din loc în loc cu pete stacojii.

Frunzele începură să rădă ca niște copii, iar copacii își prelungiră ramurile încet, încet în direcția frumoasei domnișoare, care coborâse acum în leagănul împletit de câteva crenguțe încărcate de fructe. Rupse cu grijă unul dintre ele și-l gustă din plin până la ultima înghițitură. Mângâie câteva petale ale macului ce se înălța semeț pe lateralul corpului său bine proporționat, iar un surâs cristalin împânzi atmosfera umbrită de cel mai bătrân dintre copaci. În jurul său iarba căpătase o nuanță mai închisă, asemănătoare cu cea a smaraldului, iar câțiva copilași începură să alerge printre aleile șerpuite. Domnița își aplecă fruntea către ei și se lăsă din ce în ce mai jos, ca și când ar pluti. În momentul în care atinse pământul fierbinte cu tălpile goale, asemenea unui copil, își ridică rochia de o parte și de altă până la genunchi și se apropie de cel mai mic dintre prichindei. Îi zâmbi afectuos și se așeză la înălțimea lui, după care-i puse în mână un măr copt și-i strânse degetelele în jurul acestuia. Copilul privea cu ochii mari și curioși chipul blând al domnișoarei de o frumusețe ireală, apoi îi prinse în părul moale un trandafir cu una dintre petale strivite în mâinile sale ude, apoi plecă alergând, întorcând din când în când o privire în urmă.

Desăvârșire. Vara se înălță fără a atrage alte priviri asupra-i și dispăru în lumina orbitoare a soarelui. Zâmbi din nou, apoi deveni una cu lumina. În căldura ameteitoare a după-amiezilor lungi, ochii săi sclipeau, iar culorile deveneau din ce în ce mai puternice.

Curând, chiar înainte ca nisipul să se spargă de sticla fierbinte, un voal răcoros, liniștitor, se instală peste același petic care ar fi putut servi drept refugiu unui artist în căutarea inspirației. O doamnă cu părul castaniu și reflexii aurii își plecă privirea de culoarea onixului deasupra unei aglomerații de verde copt care începea să-și schimbe treptat nuanța. Doamna păși fără zgomot pe pământul învelit în frunzele stejarului care veghea neconținut deasupra-i și își lăsă mâna pe spate pentru a păstra șevaletul din spatele său în aer. În momentul în care găsi unghiul potrivit, se așeză ușor pe o porțiune îmbrăcată în iarbă ușor pălită spre vârf. Își aranjă rochia de un verde intens ce avea corset și începu să-și miște degetul arătător pe planșa încă liberă. Amestecă zeci de nuanțe calde ale pământului și le transformă într-o capodoperă. Auriul se îmbina perfect cu o nuanță asemănătoare chihlimbarului, iar din când în când se puteau observa frunze care zboară ușor către pământul umed. Fructe coapte și roade bogate încadrau marginile picturii sub cerul senin, plăcut ochiului. Își lăsă capul pe spate și privi pentru o clipă întinderea vastă de albastru, apoi, când se ridică, șevaletul dispăruse, însă nu înainte de a transpune ideile inserate pe acesta în lumea reală. Doamna se ridică ușor și zâmbi mulțumită, după care purtă o scurtă conversație cu doi copaci încărcăți cu șuvițe de toate culorile. Dispăru, apoi, și se plimbă o bună bucată de timp prin aerul călduț deasupra viilor cu struguri mari, copti și apoi peste gospodăriile unde oamenii pregăteau vinul. Făcu o mișcare grațioasă cu mâna deasupra capului, iar un alai de frunze o înconjură de o parte și de alta. Imediat doamna plecă, iar frunzele își continuară căderea lină până în jurul vițelor-de-vie ori peste ogrăzi, vestindu-i prezența încântătoare.

Alb. Noaptea își instală curând voalul negru ca de mormânt deasupra vieții. În nopțile cu stele începuse să cearnă câteva bucăți inegale de puf înălbit pe parcursul anilor printr-o sită uzată. Semăna într-o măsură mai mare sau mai mică cu vata de zahăr și, își spunea ea, poate chiar din acest motiv copiii par atât de atrași de zilele acum devenite nopți în care luna își transmite razele spre umerii dalbi ai locurilor odată presărate cu strălucirea smaradelor. Acum, un ocean alb îneca tot ceea ce a fost altădată.

Liniște. Sub mantia sa vătuită, o doamnă cu rochia țesută din mii de ametiste lasă în urma sa liniștea absolută a purității. În valurile înspumate ale liniștii oricine ar putea reflecta asupra faptelor sale. Liniștea este cel mai bun pansament, iar Iarna nimic altceva decât o pătură de bunătate așternută peste ani.

Un sfârșit. Lucrurile încep dintr-un punct și se termină într-un altul. Nu există un sfârșit pentru viață, pentru că *ele* au grijă de ea. Cine sunt ele? Nimic altceva decât gândurile și ideile noastre care se materializează asupra naturii înconjurătoare, dând naștere unor valuri de culoare și sentimente care înghit un pământ cenușiu.